

Sygn. akt VI Ka 291/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Elblągu Barbary Kamińskiej

po rozpoznaniu w dniach 18 sierpnia 2022r., 27 października 2022 r., 19 stycznia 2023r. i 02 lutego 2023r. w Elblągu sprawy

D. R. (1) c. K. i E. ur. (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 177 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonej od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 29 kwietnia 2022 r. sygn. akt II K 783/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżoną i oskarżyciela posiłkowego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 291/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Iławie z 29 kwietnia 2022r. w spr. II K 783/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy- pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1,2			niekaralność oskarżonej skutek wypadku w postaci obrażeń u H. P. naruszających prawidłowe funkcje jego organizmu na okres przekraczający 7 dni czyn przypisany oskarżonej z art. 177§1 kk	Informacje z KRK, Opinia uzupełniająca biegłych	k.328,426 k.421-423
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1,2	<p>Informacje z KRK</p> <p>Opinia uzupełniająca biegłych</p>	<p>Informacje zostały sporządzone przez organ do tego uprawniony, nie były kwestionowane przez strony, stąd zasługują na wiarygodność.</p> <p>Opinia uzupełniająca biegłych była spójna z wcześniejszymi opiniami tych biegłych, zawierała logiczne i umotywowane odpowiedzi co do kwestii niedostatecznie wyjaśnionych w poprzednich opiniach, biegli odwoływali się w niej do dokumentacji z leczenia pokrzywdzonego oraz wyników jego badań, z których wynikały dolegliwości bólowe (bolesność uciskową) w klatce piersiowej zgłoszone i prezentowane przez pokrzywdzonego po wypadku z 08.06.2015r. (gdy po wypadku wezwano do niego pogotowie, a potem rozpoczął leczenie), których pokrzywdzony przed wypadkiem nie prezentował, a także zmiany w obrębie kręgu Th 5, gdy przed wypadkiem występowały u niego inne objawy tj. duszność spoczynkowa i krwioplucie związane z przewlekłą obturacyjną chorobą płuc, na którą cierpiał przed wypadkiem. Stąd opinia uzupełniająca w powiązaniu z wcześniejszymi opiniami i dokumentacją medyczną stanowiła pełny i jasny wywód wykazujący, że wnioski biegłych były prawidłowe, a opinie tych biegłych- po ich uzupełnieniu- nie wskazują na potrzebę sięgnięcia po opinie innych biegłych, co przewidziano w art. 201 kpk.</p>
-----	--	---

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów przy (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</p>	
---	--

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Z apelacji obrońcy oskarżonej-obraży przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia oraz błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Analiza apelacji obrońcy oskarżonej wskazuje, że podnosząc zarzut obraży art. 5§2 kk i art. 7 kpk przy ocenie dowodów, to skarżąca kwestionuje przyjęty przez sąd I instancji związek przyczynowy między czynem oskarżonej a skutkiem w postaci doznawania dolegliwości bólowych przez pokrzywdzonego, na które te zaczął się skarżyć po wypadku. Bowiem sama okoliczność, że doszło do najechania pojazdem kierowanym przez oskarżoną na tył pojazdu kierowanego przez pokrzywdzonego, na skutek nieumyślnego naruszenia przez D. R. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, była bezsporna.</p>		

Nie miało zaś decydującego znaczenia dla ustaleń dotyczących tego skutku to, iż pokrzywdzony zawiadomił organy wymiaru sprawiedliwości o podejrzeniu popełnienia, nie wykroczenia, tylko przestępstwa z art. 177§1 kk dopiero w grudniu 2018r., gdy do kolizji doszło w dniu 08 czerwca 2015r., bo dopiero w 2018r. – w wyniku przeprowadzonych badań lekarskich- pokrzywdzony miał zostać poinformowany o możliwym związku pomiędzy zdarzeniem a urazem.

Nie miały też decydującego znaczenia dla ustalenia skutku kolizji z 8 czerwca 2015r. zeznania świadków A. G. , A. Z. (które przecież dostrzegły pewne pogorszenie stanu zdrowia H. P. po kolizji) czy T. P., który w sposób „bardziej dramatyczny” opisał stan ojca po wypadku. Przy czym należy skarżącej wskazać, że pokrzywdzony po wypadku nie zewnętrznych obrażeń, bo – co zostanie opisane niżej-, to biegli takich obrażeń jako skutku wypadku nie przyjęli, nie wynikał on też z dokumentacji medycznej, stąd niewystarczające było odwołanie się do zeznań A. Z. i okoliczności, że z obserwacji tej świadek to pokrzywdzony nie miał żadnych widocznych obrażeń. Ponadto świadek ta odwołała się do stylu życia pokrzywdzonego, przy czym nie wyjaśniła co dokładnie miała na myśli. Również nie można było dokonać wiążących ustaleń czy pokrzywdzony doznał obrażeń ciała i dolegliwości bólowych w oparciu o wyjaśnienia oskarżonej, która twierdziła, że pokrzywdzony i jego żona początkowo, po kolizji na nic się nie uskarżali, czy w oparciu o zeznania Ł. R., który kładł nacisk na to, że początkowo

pokrzywdzony nawet był gotów wyrazić zgodę na to by nie zawiadomić służb o ile zostanie mu zapłacone 10.000zł za samochód, a dopiero gdy przyjechała karateka to pokrzywdzony zaczął zachowywać się inaczej. Sprzeczności pomiędzy dowodami z relacji poszczególnych osób, które faktycznie wystąpiły, a które dotyczyły stanu zdrowia pokrzywdzonego przed i po wypadku, nie wskazywały jednak na możliwość sięgnięcia po instytucję z art. 5§2 kpk, gdyż to nie relacje osób stanowiły główne dowody w oparciu o które można było ustalać czy pokrzywdzony w wyniku kolizji doznał obrażeń i jakich. Również wynikające z relacji U. P. czy samego pokrzywdzonego informacje o zgłoszeniu szkody do firmy ubezpieczeniowej i o sposobie rekompensaty szkody, nie mogły być na tyle znaczące by wskazywać na to, że pokrzywdzony nie doznał obrażeń w wyniku wypadku.

Bowiem podstawowe znaczenie miało to, że po wypadku wezwano karetkę, która zabrała pokrzywdzonego na SOR, a w karcie medycznych czynności ratunkowych z 08 czerwca 2015r. jako rozpoznanie wpisano uraz głowy i klatki piersiowej, jak i to, że zaraz po kolizji (czego skarżąca nie chce dostrzec) pokrzywdzony rozpoczął leczenie u lekarza (a skoro chodził do lekarza to nie miał potrzeby korzystać z pomocy synowej-fizjoterapeutki, tym bardziej, że nie wynikało to z zaleceń lekarskich) w którym zgłaszał bóle klatki piersiowej, a także swój udział w wypadku, co zostało zobrazowane w dokumentacji medycznej. Określenie zaś, czy faktycznie pokrzywdzony w kolizji doznał obrażeń i jak ciężkich, należało do domeny opinii

biegłych z zakresu medycyny, gdyż dla ustalenia powyższego faktu potrzebna jest wiedza specjalistyczna w tym przedmiocie.

W sprawie opinie wydawali biegli z (...). Opinie biegłych lekarzy, po ich ustnym uzupełnieniu na rozprawie odwoławczej, w powiązaniu z dokumentacją medyczną dot. osoby pokrzywdzonego i wynikami badań, powodują, że obecnie nie ma argumentów, które mogłyby prowadzić do wniosku, że dolegliwości bólowe na które pokrzywdzony zaczął się skarżyć i systematycznie leczyć po wypadku stanowiły konsekwencję wcześniej istniejącej u pokrzywdzonego choroby obturacyjnej płuc czy innej czy opisanego przez świadka A. Z. (ale bez podania konkretów) mało higienicznego sposobu życia. Bowiem opinie wydane przez biegłych zostały oparte głównie na kompletnej zgromadzonej dokumentacji medycznej i udzielały odpowiedzi na postawione im pytania zgodnie ze zleceniem, a wnioski tych opinii aktualnie należy uznać za właściwie umotywowane. Biegli ci, opracowując opinię zapoznawali się przecież nie tylko z relacjami osób przesłuchanych w sprawie, ale też dokładnie z dokumentacją medyczną (sprzed i po wypadku) i wynikającym zeń procesem leczenia pokrzywdzonego, tak na chorobę obturacyjną płuc, jak i w związku z dolegliwościami bólowymi, które pokrzywdzony zaczął zgłaszać zaraz po wypadku; dokonano też analizy radiologicznej zdjęć. Wskazano w nich, że co prawda biegli nie byli w stanie odnieść się do rozpoznania guza na łuku żebrowym, czy zmiana ta miała charakter pourazowy po wypadku z 06.08.2015r., gdy przyjęli też że guz taki mógł się pojawić

dopiero potem jako efekt procesów naprawczych, to wskazali przecież, że z dokumentacji medycznej wynikały dolegliwości bólowe klatki piersiowej i kręgosłupa, które utrzymywały się przez ponad miesiąc po zdarzeniu i wymagały leczenia ambulatoryjnego, co doprowadziło ich do wniosku, że w następstwie wypadku pokrzywdzony doznał naruszenia narządu ciała trwającego dłużej niż 7 dni. Biegli w opinii uzupełniającej zaznaczyli zaś, że z dostępnej dokumentacji nie wynika by pokrzywdzony przed wypadkiem prezentował dolegliwości, które pozwalałyby domniemywać przebycie złamania kompresyjnego kręgosłupa jak również złamania żebra. Wskazali, że przy wypadkach drogowych dochodzi do mocnego zgięcia pochylenia tułowia ku przodowej osoby będącej w uderzanym samochodzie, co może skutkować powstaniem złamań kompresyjnych kręgosłupa piersiowego czy do urazów żeber, zarówno od działania pasów, jak i od uderzenia elementów samochodu. Stąd takie zmiany urazowe mogły powstać w okolicznościach zdarzenia drogowego. Wyjaśnili też jaki zakres pomocy jest udzielany na SOR-ze i dlaczego może różnić się od rozpoznań stawianych w trakcie dalszego leczenia, a także wyjaśnili co zawierały dalsze dokumenty z leczenia pokrzywdzonego i jego diagnostyki (ze wskazaniem m.in., że „Kiedy patrzy się na pierwsze zdjęcie RTG zrobione po wypadku czyli 8 czerwca 2015 r. widoczny jest nierówny zarys trzonu kręgu TH 5 i to jest obraz niejednoznaczny, jeżeli mamy to jedno zdjęcie. Jeśli jednak to jedno zdjęcie porównamy ze zdjęciami późniejszymi, to może on odpowiadać zmianie po złamaniu kompresyjnym widocznym później.

To co my wiemy w tym momencie to to, że ta zmiana była już 8 czerwca 2015 roku po wypadku”), w oparciu o które przyjęli, że „mamy do czynienia z dolegliwościami klatki piersiowej i pojawieniem się guza po wypadku”. Tym samym nie można się zgodzić z zarzutem z apelacji, iż dopiero badania wykonane po 2 i 3 latach od kolizji ujawniły u pokrzywdzonego urazy, wymienione w opiniach.

Przy czym biegli ci zaznaczyli w opinii uzupełniającej, że takie skutki wypadku w postaci dolegliwości bólowych klatki piersiowej czy kręgosłupa dotyczyły dolegliwości trwających około miesiąca, co wskazuje na obrażenia z art. 157§1kk. Natomiast wynikające z zeznań niektórych świadków dalsze dolegliwości bólowe, ponad ten okres, biegli uznali za powiązane z przyczynami chorobowymi nie związanymi z wypadkiem, zaznaczając też, że „to może rzeczywiście nie wybrzmiało jednoznacznie w opiniach pisemnych”, co czyni zarzuty z apelacji obrońcy oskarżonej w zakresie dot. opinii biegłych lekarzy nieaktualnymi.

Tak więc w świetle opinii biegłych lekarzy, a w szczególności uzupełniającej, to argumenty z apelacji obrońcy odnoszące się do nieprawidłowej oceny dowodów i okoliczności sprawy, okazały się ostatecznie nietrafne. Bowiem biegli wskazali, że – w ich ocenie - skutkiem wypadku były dolegliwości bólowe (których mechanizm opisali, przy czym w materiale dowodowym brak jest informacji by pokrzywdzony przed kolizją z 08.06.2015r. czy po tej kolizji uczestniczył w zdarzeniu z „takim” mechanizmem) manifestowane

przez pokrzywdzonego w czasie miesiąca od wypadku, co miało wpływ na ocenę tych obrażeń przez biegłych w odniesieniu do art. 157§1 kk a nie poważniejszych, mimo, że w szczególności pokrzywdzony i członkowie jego rodziny starali się wywołać wrażenie, że pokrzywdzony cierpiał w zw. z tymi skutkami przez o wiele dłuższy okres czasu niż przyjęty przez biegłych, czy że przed wypadkiem był całkowicie zdrowy, czego nie potwierdziła treść dokumentacji medycznej i opinia biegłych.

Ponadto należy zauważyć, że przecież sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu wskazał też na to, że w zakresie długotrwałych i ciężkich skutków wypadku dla pogorszenia stanu zdrowia pokrzywdzonego, to relacje choćby pokrzywdzonego czy jego żony ocenił z dużą ostrożnością, dostrzegając, że mieli oni interes by okoliczności te wyolbrzymić w celu uzyskania większej kwoty zadośćuczynienia. Tym samym nie można było uwzględnić zarzutu obrazy art. 7 kpk na tle oceny relacji tych świadków dokonanej przez sąd orzekający.

Co zaś do zarzucanej niewłaściwej oceny innych dowodów, to wobec dania przez sąd I instancji wiary dokumentacji medycznej i opiniom biegłych, które to dowody miały zasadnicze znaczenie dla oceny jaki był skutek w zdrowiu pokrzywdzonego w wyniku wypadku z 08.06.2015r., to nawet ocena pewnych dowodów jako w pełni wiarygodnych czy zbagatelizowanie innych nie wskazywało na dokonanie oceny tych dowodów z obrazą art. 7 kpk, która by miała wpływ na treść wyroku. Ponadto, po uzyskaniu opinii uzupełniającej biegłych lekarzy, to

<p>jako niemiernodajne i niewskazujące na potrzebę zastosowania art. 5§2 kpk należało uznać wątpliwości zgłaszane przez obrońcę oskarżonej.</p> <p>Reasumując, to nie doszło do zarzucanej obrazy przepisów postępowania z apelacji obrońcy, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a także doprowadzić do błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.</p>		
Wniosek		
<p>Z apelacji obrońcy oskarżonej- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej D. R. od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o zwrot sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z powodów dla których, po uzupełniającej opinii biegłych, zarzut obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych okazał się niezasadny, nie zaistniały też przesłanki z art. 437 §2 kpk.</p>		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego- obrazy art. 67§3 kk</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Wbrew zarzutowi pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, to nie doszło do rażącego naruszenia prawa materialnego w postaci art. 67§3 kk. Bowiem sąd I instancji zawarł w pkt. II zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcie wydane na podstawie tego obligatoryjnego przepisu. Co zaś do kwestionowanej kwoty orzeczonej tytułem zadośćuczynienia, to jak wskazano powyżej, to zeznania pokrzywdzonego i członków jego rodziny, z których wynikały długotrwałe skutki kolizji dla pogorszenia stanu zdrowia pokrzywdzonego, w świetle opinii biegłych lekarzy, nie mogły być uwzględnione, tym bardziej, że i sąd I instancji prawidłowo dostrzegł, czemu dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu wyroku, że np. pokrzywdzony skarżył się na pogorszenie stanu zdrowia po wypadku skutkujące tym, że nie może samodzielnie kierować pojazdem, czemu przeczyły zdjęcia załączone przez obronę, ukazujące pokrzywdzonego jak kierował pojazdem, co świadczy o celowym wprowadzaniu przez pokrzywdzonego co do tej okoliczności sądu w błąd.

Nie ma też w aktach przywołanych przez pokrzywdzonego czy jego pełnomocnika szczegółowych okoliczności, które by wskazywały na to, że przyznana przez sąd tytułem zadośćuczynienia kwota 2.000zł jest rażąco łagodna w stopniu którego nie można zaaprobować w wykazanych okolicznościach sprawy. Trzeba też zauważyć, że samo wniesienie apelacji z żądaniem podwyższenia zadośćuczynienia do kwoty 10-krotnie wyższej tj. 20.000zł, przy powołaniu się na 15% uszczerbek

na zdrowiu pokrzywdzonego, gdy „w dacie wyrokowania odszkodowanie to wynosi 1.133zł za 1%) jest niewystarczające do wykazania zasadności tego żądania, gdyż pomnożenie 15% przez 1.133zł daje nie 20.000zł ale 16.995zł, przy czym pełnomocnik nawet nie przedstawił dokumentu z którego by wynikało, że pokrzywdzony stawał na Komisji ZUS i że ustalono u niego w takim procencie trwały uszczerbek na zdrowiu będący skutkiem wypadku w 08.06.2015r., a nadto zawodowy pełnomocnik skarżąc rozstrzygnięcie dot. zadośćuczynienia powołuje się na przepisy ZUS dotyczące, co wyraźnie wskazuje w apelacji, odszkodowania.

Nie można też było uwzględnić argumentu z apelacji iż należy uwzględnić traumę po stronie pokrzywdzonego, który przez 7 lat nie mógł doczekać się, również za sprawą działań oskarżonej, sprawiedliwego rozstrzygnięcia sprawy, skoro sam pokrzywdzony dopiero pod koniec 2018r. zawiadomił organy wymiaru sprawiedliwości o możliwym związku pomiędzy kolizją spowodowaną przez oskarżoną w połowie 2015r. a doznaniem przez niego średnich obrażeń ciała, a z akt nie wynika by oskarżona podejmowała działania – inne niż korzystanie z prawa do obrony-które prowadziły do wydania wyroku w prawie 7 lat od kolizji.

Wniosek

Z apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego- o zmianę wyroku w pkt. II i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

podwyższenie zadośćuczynienia dla pokrzywdzonego do 20.000zł.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Z przyczyn dla których argumenty przytoczone w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie mogły posłużyć do wykazania zasadności zarzutu obrazy prawa materialnego – art. 67§3 kk.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Cały zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów i argumentów z wniesionych apelacji .	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt. II	<p>Apelacje wniesione przez obrońcę oskarżonej i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie zasługiwały na uwzględnienie, co winno skutkować obciążeniem oskarżonej i oskarżyciela posiłkowego kosztami za postępowanie przed sądem II instancji. Jednak w realiach niniejszej sprawy sąd odwoławczy uznał, że zaszły powody do zwolnienia ich od ponoszenia tych kosztów z uwagi na zasady słuszności (art. 624§1kpk w zw. z art. 636§1i2 kpk).</p>

7. PODPIS